

Sygn. akt III CNP 52/09

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku wierzycieli BankuS., MBank S.A., P.H., A.W., "O." Z. i L.S. sp. j., R.B., A.Ż., BBanku S.A., BankuS.G., P. sp. z o.o., Miasta N., Sklepu M.L. i M. i A. T. sp. j.

przy uczestnictwie dłużników B.F. i K.F.

o egzekucję z nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 grudnia 2009 r.,

na skutek skargi dłużników

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 4 marca 2009 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 4 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w N. w punkcie pierwszym uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w N. z dnia 7 lipca 2008 r., uchylił punkt I i III postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 8 grudnia 2008 r. i w tym zakresie odrzucił zarzuty BBanku S.A. oraz zarzuty dłużników, a ponadto oddalił wniosek dłużników o zasądzenie kosztów postępowania.

Dłużnicy B.F. i K.F. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w zakresie odmowy zasądzenia kosztów postępowania, podnosząc, że na skutek wydania tego orzeczenia ponieśli szkodę polegającą na pozbawieniu możliwości odzyskania poniesionych kosztów przez błędne ich niezasądzenie od wierzyciela, który przegrał spór w części objętej istotą rozpatrywanej kwestii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody.

Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że szkoda polegająca na uiszczeniu opłat sądowych i kosztów zastępstwa procesowego związanych ze sprawą, w której wydano zaskarżone orzeczenie nie pozostaje w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym z orzeczeniem. Szkoda musi bowiem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w dacie wydania orzeczenia. Jeżeli zatem skarżący w skardze powołują się na poniesienie szkody w postaci kosztów związanych z prowadzeniem sprawy – nawet wtedy, gdy zostały one już uiszczone – to taka skarga podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

We wniesionej skardze skarżący, uprawdopodobniając szkodę, której doznali na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, wskazali, że „zostali pozbawieni możliwości odzyskania poniesionych kosztów postępowania”, co – zgodnie z przedstawionym poglądem Sądu Najwyższego – sprawia, iż skarga dłużników o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).